

Visszhang

A Lánchidról. Ha az ember azokat a magyarázatokat hallja, amelyeket a londoni rádió hűbánatos hangon jűz a Lánchid felépüléséhez, azt hihetné: mi nem is felépítettük, hanem felrobbantottuk a Lánchidat. Mert mi mást is gondolhat az ember, ha azt hallja a londoni bemondótól — 1949 november 20-án —, hogy „eljön még az idő, amikor a Lánchid újra Lánchid lesz!”

Mi az, ami London urainak nem tetszik a mi Lánchidunkon? Nyilván az, hogy felépítettük. De ezt nem mondhatják meg. Mi az, amit megmondanak? A következő: „A híd nem törődik a diktatúrával, történelemhamisítással és hazugságokkal. A Lánchid békésen nyúlik Pest és Buda között és az élettelen tárgyak lelkiismeretes macakosságával teljesíti kötelességét. A híd erősebb az elnyomóknál és túléli őket.”

Egyszóval Londonban nem veszik tudomásul azt az apróságot, hogy a Lánchidat a fasizmus felrobbantotta és mi felépítettük. Hogy a Lánchid nagyon is törődik a diktatúrával: a nagytőkés rendszer diktatúrájával, amely felrobbantotta — és a proletariátus diktatúrájával is, amely új életre keltette.

A híd túléli az elnyomókat? Nem okvetlen. A Lánchid bizonyítja: amíg az elnyomók dönthettek sorsáról, addig halálra volt ítélve. Ma éli túl az elnyomókat, ma, amikor a szabad nép őrzi pilléreit. Ezen a tényen „történelemhamisítással és hazugságokkal” nem lehet változtatni.

A londoni rádió azzal a sóhajjal fejezte be kissé zagyva mondókáját, hogy eljön az idő, amikor a Lánchid nemcsak Pestet köli össze Budával, hanem a Keletet Nyugattal is. Megmondhatjuk: mi is erre vágyunk. Mi is, és „keleti” szövetségeseink is. De nem arra, hogy olyan Nyugattal kössön össze, mint a mult. Nem olyannal, amelyik a Lánchid felrobbantására tör. Nem a rombolás a háború, az imperializmus nyugatjával. Mi a béke, az imperialista iga alól felszabadult népek nyugatjával akarunk összeköttetést. És eljön az idő, amikor ez a vágyunk is teljesedik.